

رفیعی: حق با پرسپولیس است، فیفا به آنها زمان می دهد  
**برانکو: هر روز یک مدیر جدید تماس می گیرد تا پولم را ندهد!**



اسکوچیچ: با تمام قلبم به موفقیت با تیم ملی ایمان دارم

# منتقدان می خواهند جایم را بگیرند!

متفاوت بازی می کنیم؛ نه مثل تیم ویلموتس نه مانند دوران کی روش

سرخاب: مدیران فقط پیشکشوتان پایتخت نشین ر املاقات می کنند

**دیگران لذت زحمات مان را می برند ولی تاریخ استقلال را ما نوشتیم**

سرپرست تیراندازی دانشگاه آزاد اسلامی:

**می توان مسابقات را در شهرهای سفید برگزار کرد**

مصاحبه اختصاصی «فرهیختگان» با مدافع و مربی پیشین آرسنال

## رایس: صدای همه در آمده، فوتبال باید شروع شود

با ادامه این وضعیت باشگاه های بزرگ انگلیس ور شکست خواهند شد



چه اتفاقی در بیمارستان های لندن یا منچستر رخ می داد؟

واکنش باشگاه های بزرگ انگلیس در قبال سکوت دولت بریتانیا چه بوده است؟  
باشگاه های بزرگ به دولت رسماً اولتیماتوم دادند. اگر وضعیت به همین منوال پیش برود باشگاه های بزرگ لندن و چند شهر دیگر ورشکست خواهند شد و تمام کارکنان خود را اخراج خواهند کرد.

**آیا این صحت دارد که تعداد زیادی از خبرنگاران هم بیگار شده اند؟**

البته در همه اصناف در بریتانیا این مشکل به وجود آمده است و در مورد خبرنگاران می دانم که خیلی از آنها شغل خود را از دست داده اند. دولت بریتانیا به آنها ظلم می کند، لاقلاً اجازه بدهند خبرنگارها کار کنند. آنها حق دارند خبر تهیه کنند و واقعیت ها را بنویسند.

صدای باشگاه ها در آمده و فوتبال باید شروع شود. می دانم که خطراتی در پی خواهد داشت، اما واقعاً باشگاه ها در حال نابودی هستند و من نگران آرسنال هستم. بسیاری از باشگاه های دنیا هیچ چشم اندازی ندارند و حامیان مالی خود را نیز از دست داده اند.

**آیا تصور می کنید دولت بریتانیا در کنترل بحران ایجاد شده مقصر است؟**

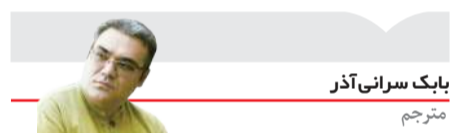
قطعاً همین طور است، آنها با مردم رودر بایستی دارند از یک طرف نمی خواهند شکست اقتصادی بخورند و از طرف دیگر نمی خواهند مردم کمبود های بهداشتی را حس کنند. وضعیت در بیمارستان های بریتانیا اصلاً جالب نیست و حکایت بریتانیا دست به دامن ثروتمندان و حتی فوتبالبست های ثروتمند شده است. می خواهم بدانم اگر خبریه ها نبودند و یا بازیکنان بزرگ فوتبال انگلیس نبودند،

در سال ۱۹۹۶ به عنوان سرمربی موقت توانست در لیگ سه برد را برای تیم اصلی کسب کند تا اینکه آرسن ونگر عهده دار این مسئولیت بزرگ شد و پت در سمت دستیار ونگر قرار گرفت. پت رایس، متولد ایرلند شمالی است، ولی از زمان کودکی در هایبوری لندن زندگی کرده است. وی در دهه هفتاد ۴۹ بار برای تیم ملی کشورش بازی کرده است. رایس پذیرفت درباره سوزن مهم این روزهای فوتبال جهان یعنی تعطیلی مسابقات به خاطر کرونا، پاسخ چند سوال «فرهیختگان» را بدهد که در ادامه می خوانید.

|||

**به عنوان اولین سوال از شما می پرسیم آیا شرایط جدید در فوتبال دنیا اعمال خواهد شد؟**  
شرایط جدید شاید روی سکوها دیده شود، اما زمین فوتبال مثل همیشه خواهد بود. بحران ایجاد شده مثل یک داستان علمی و تخیلی جهان را تکان داد، اما دیگر واقعا بس است و

نه تنها ذره ای از علاقه رایس به آرسنال کم نشده است، بلکه هم اکنون با همان انرژی و اشتیاق سال های نخست، به فعالیت خود ادامه می دهد. پت، به عنوان یک کارآموز ۱۵ ساله در سال ۱۹۶۴ به آرسنال پیوست. وی در دوران بازیگری اش برای آرسنال، ۵۲۸ بار به میدان رفت، بدون شک او یکی از بهترین دفاع راست های تاریخ آرسنال محسوب می شود. پت رایس، دوران بازی خود را در واتفورد به پایان رساند و بعد از آن بار دیگر به باشگاهی که در آن اسطوره بود ملحق شد، اما این بار به عنوان یک مربی. دوره مربیگری پت از سال ۱۹۸۴ با تیم جوانان آرسنال شروع شد. ۱۲ سال در تیم جوانان فعالیت کرد و موفق به کسب دو جام حذفی برای جوانان شد. به جرات می توان گفت که بسیاری از ستاره های سال های بعدی آرسنال، از نمره های همان حضور ۱۲ ساله رایس در تیم جوانان بوده است.



بابک سرانی آذر مترجم

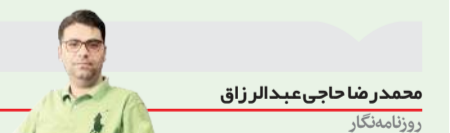
پاتریک جیمز رایس، متولد ۱۹۴۹ در ایرلند شمالی و پیشکشوت فوتبال آرسنال در سال های ۱۹۸۴ تا ۱۹۹۶ به عنوان مربی در تیم جوانان آرسنال فعالیت کرد. او سپس از سال ۱۹۹۶ تا سال ۲۰۱۲ دستیار مربی آرسنال بود. در سال ۲۰۱۳ برای پروسه درمان سرطان خود در بیمارستان بستری شد و پس از مبارزه ای سخت با موفقیت به خانه برگشت. او اکنون به عنوان مشاور در فصل نقل و انتقالات و سفیر آرسنال، فعالیت می کند. رایس بازیکن سابق و مربی فوتبال اهل ایرلند شمالی است. او سابقه بازی و مربیگری در تیم آرسنال را دارد. بعد از گذشت ۴۰ سال خدمت رسانی باشکوه به باشگاه،

### گفت و گو

سرخاب در گفت و گو با «فرهیختگان»: مدیران فقط پیشکشوتان پایتخت نشین را ملاقات می کنند

## دیگران لذت زحمات مان را می برند، ولی تاریخ استقلال را ما نوشتیم

پرسپولیس فرزند اول آقایان است، استقلال فرزند ناخوانده!



محمد رضا حاجی عبدالرزاق روزنامه نگار

نسل دهه ۶۰ استقلال را باید نسل طلایی این تیم قلمداد کنیم؛ همان نسلی که یک عنوان قهرمانی و یک نایب قهرمانی آسیا را برای این تیم به ارمغان آورد و در تاریخ این باشگاه نام شان ماندگار شد. از جمله این افراد، عباس سرخاب است که با گل ها و عملکرد درخشانش در آن سال ها به همراه صمد مرفاوی بیشترین نقش را در کسب عناوین تاریخی آبی ها ایفا کردند. این در حالی است که امروز از عباس سرخاب کمتر صحبت به میان می آید و اسطوره ها و پیشکشوتان تاریخی باشگاه استقلال آرام آرام نام شان در گردوغبار فراموشی خاطرات از یادها می رود. بعد از مدت ها به یهانه مسائل روز باشگاه استقلال به سراغ او رفته و البته کمی هم خاطره بازی کردیم. گفت و گو «فرهیختگان» با مهاجم سال های دور استقلال که ملقب به سرخاب ۳۰ ثانیه بود را در زیر می خوانید.

از شرایط استقلال شروع کنیم. وضعیت تیم در زمان حاضر را چگونه می بینید؟

الان حواشی از درون استقلال به بیرون می آید! جنگ وجدال های زیادی هم وجود دارد و به نظر می رسد

استقلال با شما به ستاره دوم رسید، این در حالی است که فصل بعد هم می توانست ستاره سوم را به راحتی کسب کند، اما در فینال و در ضربات پنالتی این مهم از دست رفت.

درست است، اما الان می توانیم ستاره های دیگری هم به دست بیاوریم و آن قدرت را داریم، چون از لحاظ فنی بالاتر از سطح آسیا هستیم، ولی امکانات مان روی اصول نیست و برنامه ریزی درستی نداریم. یک عده دل هایشان کوچک است و به روز کار می کنند و نمی خواهند موفقیت بعدی ها را ببینند. برخی فقط منافع خودشان را می بینند و می خواهند اگر اتفاقی می افتد، به پای خودشان نوشته شود.

**یک بحث هواداری هم وجود دارد که بر اساس آن گفته می شود استقلال در این سال های اخیر از ناحیه وزارت ورزش و دولت حسن روحانی متضرر شده و نسبت به دیگر تیم مطرح پایتخت به آبی ها کمتر توجه شده است!**

خود ما هم وقتی برای دوستان پرسپولیسی کری می خوانیم، به آنها می گویم تیم تان حکومتی است؛ یعنی دولت از شما حمایت می کند! نمی دانم گرانش دوستان در امور مملکت قریز است یا خیر، فقط می دانم این سال ها در حق استقلال ظلم زیادی شده است. به نظر می رسد انگار برای آقایان، پرسپولیس فرزند اول خانواده است و استقلال فرزند چهارم یا پنجم و شاید فرزند ناخوانده! فعلاً که سیستم سیاسی مملکت گرایش بیشتری به تیم پرسپولیس دارد تا نسبت به استقلال. ضمن اینکه همین وزارت را هم دولت روی کار آورده است.

**الان به عنوان پیشکشوت استقلال هنوز در خاطر هواداران این تیم مانده اید و شما را در کوچه و خیابان**

را در آسیا بالا بردیم و به خاطر زحماتی که با پیراهن آبی کشیده ایم، انتظار داریم حداقل با ما هم مشورت کنند، اما حداقل دوستان در بدنه مدیریتی باشگاه، خودشان را بهترین و بی نیاز از هرنوع مشاوره و همفکری می دانند.

**همین داستان ها و بی ثباتی ها ۳۰ سال پیش هم وجود داشت، اما استقلال در آن زمان دوبار به فینال آسیا رسید و یک قهرمانی جام باشگاه ها را به دست آورد. تفاوت چیست که امروز حتی بعضاً نمی توان از گروهش هم صعود کند؟**

آن زمان مدیران قوی در راس باشگاه بودند؛ افرادی مانند آقامحمدی، میروولد و ایروانی در هیات مدیره بودند و از لحاظ اقتصادی، فنی و حتی سیاسی مدیرانی توانمند و بزرگ به شمار می رفتند، ضمن اینکه مدیریت باشگاه برعهده اولیایی بود که خودش یک فرد فوتبالی و فنی محسوب می شد. آنها یک استراتژی و چشم انداز ۵ ساله تعریف کردند که بر اساس آن قهرمانی آسیا هم به دست آمد. در ادامه اما عرشان گفان نداد و به خاطر تغییرات دولت، در بدنه باشگاه هم تغییراتی به وجود آمد. بر همین اساس معتقدم نباید امور ورزشی را به مباحث سیاسی دخالت داد و همین طور می شود که بعد از ۳۰ سال به خاطر همین مسائل در حال درجا زدن هستیم. همواره در این سال ها وابسته به دولت بودیم و همین تغییرات دولتی و جابه جایی هایی که می شود، در نهایت هم این ناکامی ها را در پی دارد.

هیچ چیزی سر جایش نیست. در واقع مدیریت و کادر فنی و بازیکنان هیچ کدام در جایی که باید باشند نیستند. بازیکن برای دل خودش تصمیم می گیرد و مربی هم برای دل خودش امرونی می کند و هر مدیری هم که می آید، می خواهد برای خودش ساختار جدید درست کند. همه نوع اشکالات هست. البته از قدیم هم وجود داشته، چرا که هر مدیری که می آید می خواهد از صفر شروع کند. نه چشم اندازی داریم و نه استراتژی که به طور مثال یک مدیر بنشیند و برای ۲۰ سال آینده این تیم برنامه ریزی کند. اگر هم یک مدیر برود، هیچ گاه مدیر جدید همان اهداف و برنامه ها را ادامه نمی دهد و کار را از صفر و چه بسا از زیر صفر شروع می کند، چون باید با بدهی های میلیاردی کار را آغاز کند. به نظر من باید اصول، چشم انداز و استراتژی را درست تعریف کرد و مسیر اصلی را پیدا کرد تا به موفقیت رسید. اما الان حواشی از دل استقلال پخش می شود و فقط هواداران آذیت می شوند.

**چشم انداز استقلال با سعادتمند را چگونه می بینید؟**  
از مدیر جدید استقلال چندان شناختی ندارم، چون از تهران و پایتخت دور هستم و آنها هم از پیشکشوتان شان خبر ندارند و فقط آنهاپی را ملاقات می کنند که در تهران هستند و انگار پیشکشوتان شهرستانی امثال عباس سرخاب ها فراموش شده اند و این خیلی بد است. ما افتخارات زیادی برای استقلال آورده ایم و پرچم این تیم



هنوز به لقب سرخاب ۳۰ ثانیه می شناسند؟

خیلی از هواداران هنوز هم به من لطف دارند. خیلی جاها می رویم و دوست نداریم شناخته شویم، اما ما را می شناسند و یک جاهایی هم برعکس، در هر صورت ما یک تاریخی را برای استقلال رقم زده ایم، اما غبار پیری هم روی چهره ما نشسته و شاید طبیعی باشد که هواداران نسل امروز نسبت به گذشته کمتر ما را به یاد بیاورند. قبل ترها اگر یک روز به استادبوم می آمدم ۵۰ هزار نفر بلند می شدند و عباس سرخاب را تشویق می کردند و برایم هورا می کشیدند، اما شاید امروز ۵۰ نفر هم بلند نشوند. این طبیعت روزگار است و نباید ناراحت شد و به دل گرفت. اتفاقاً خیلی هم خوشحالم که یک ستاره برای استقلال آوردم، اما انگار لذت زحماتی را که ما کشیده ایم، دیگران می برند؛ نوش جان شان، اما تاریخ استقلال را ما نوشتیم.



